

Minili so tedni. Kraljična ni mogla več živeti z Markom. Sklenila je, da se ga reši.

»Odkod pa imaš to gromozansko moč, da ti nihče ne more do živenga?« ga je vprašala nekega dne, mislim, da je bilo poleti.

Marko je pozabil, kaj so mu bile naročile čarodejke, pa je ženi, da bi ji bil bolj všeč, izblebetal skrivnost svoje moči. Oh, gorje mu!

Žena je seveda takoj stekla k očetu, ponosnemu kralju Šmeku, ki je bil kajpak že pozabil, da mu je pred nedavnim Marko rešil državo, in ga prosila, kralja namreč, da naj jo s pomočjo nekaterih premetenih dvorjanikov odreši neljubega moža.

In res. Lepega dne je bil odšel Marko na lov. Ta čas je žena — kraljična z močnimi jeklenimi verigami pritrdila Markovo sekiro v najgloblji grajski kleti na marmorno steno, živ krst bi ne mogel ponjo skozi toliko debelih lesenih vrat, katera je vse skrbno zaklenila in zapahnila za seboj.

Ko se je Marko vrnil v grad, so se do zob oboroženi dvorjaniki iz zasede vrgli nanj in mu mahoma vzeli čarobni plašč in čudodelni prstan.

»Sekira s Črnega jezera, pridi k meni!« je zaklical napadeni Marko.

Sekira ga je takoj slišala in ubogala. Strgala je močne jeklene verige, s katerimi je bila pritrjena na marmorno steno v najglobljem podzemlju, razčesnila in udrila je več vrat zapored, toda ... preden je razsekala poslednja vrata, so bili okrutni dvorjaniki že premagali Marka in ga zabodli.

Tako je moral skleniti življenje znameniti junak, ker ni znal zaupane mu skrivnosti ohraniti zase.

Pravijo, da so čarovnice maščevale Marka, svojega ljubljenca. Še tisti večer se je nad posestvom kralja Šmeka utrgal strahovit črn oblak. Lilo je vso noč do jutra kakor iz škafo. In je zalilo vso Šmekovino s kraljem, kraljično — ženo in vsemi dvorjaniki vred. Nastalo je novo Črno jezero.

Kdaj ga pojdemo gledat? ...

Možici v gozdu.

Na eni nožici

stojijo v gozdu ti možici:

širok klobuk so na glavo si dali,

čeprav so senco si izbrali.

